

KYRKJEBLAD

FOR

DAVIK

Nr. 98

Kjem ut
kvar måned

Oktober 1938

Utgjevar og redaktør:
Prost Slaattelid
Davik

9. årg.

Salme før altergang.

(Mel.: Jesu din Innkommelse).

Hvad veed jeg mig til Salighed?
Foruden dig jeg intet veed,
Hvem skal jeg gaae til uden dig,
O, du som gav dit Blod for mig.

Thi vil jeg paa din Alterfod
Nu knæle ned i Bøn og Bod.
Med Tolderen som slog sit Bryst
Jeg sukke vil om Hielp og Trøst.

Korsfæstede Immanuel!
Saa styrk nu her min matte Siel!
Og ved din Aand mig Naade giv
At følge dig i Dod og Liv!

Claus Frimann.

Det beste er ikke for godt for Jesus.

Mark. 14, 3—9.

I *Betania*, aftenen før palmesøndag, skjedde denne begivenhet. Det var i Simon den spedalskes hus, kanskje var han gift med Marta, i hvert fall var hun tilstede og fulgte sitt hjertes lyst og »vartet op«, (Joh. 12, 2), og Lasarus var der også, og så Maria, der salvet Jesus. Her fant Jesus et fristed. Han, den hjemløse på jord, møtte her et hjems fred og kjærlighet. Og hvor under vi ham ikke de stille hvilestunder i de kjæres krets innen han gikk inn til den siste, blodige påske.

Ti det forstod de alle, at de gikk store skjebnesvangre begivenheter i møte, og med kjærlighetens fine instinkt forstod Maria det best av dem alle. Og da hun sønderbrøt alabasterkrukken med den kostelige salve, blev det for dem et bilde på hvad der snart skulde skje med Jesu legeme, der skulde klynges op på forbandelsens tre, og Jesus sa selv: »Hun har forut salvet mitt legeme til begravelsen.«

Men hvad har nu denne begivenhet vel å si oss? Jo, den vil lære oss dette, at *det beste er ikke for godt til Jesus.*

Det forstod Maria.

Hvor ofte hadde hun ikke tatt denne fine krukke i sin hånd og gledet sig ved salvens vellukt; men aldri hadde hun nennet å bryte den, — ikke før nu; men nu skulde den ofres, *han* skulde ha den; ti det beste var ikke for godt for ham. Og han blev så glad derover, at han med det samme gjorde denne lille ting til en verdensbegivenhet, og overalt hvor dette evangelium blir preket, blir også hennes gjerning omtalt, som han har sagt.

Men allerede den gang var der nogen som tok det fortrydelig op. Judas forte an, for ham blev denne Kristi vellukt en dødens luft til død, og andre stemte i med og overfuset henne.

Akk, den slekt er ikke utdødd ennu!

Ennu er der mange som synes at alt hvad der blir ofret til Jesus og til Guds rike, gar til spille, og som med misundelige øine og et surt sinn ser til alt, hvad der ofres til indre eller ytre misjon; men dette dårlige selskap vil vi da ikke være i hverken du eller jeg — vel?

Men så er der andre, der nok vil gi Jesus litt. — noget, — meget kanskje; men ikke alt. Ikke sant, sådan litt guds frykt, litt kirkegang, litt konfirmasjonshøitidelighet, de hører om hvorledes han oïret alt for oss, de leser og synger om hans lidelse, og så minner det dem i deres hjerte, og så får de fatt i salvekrukken. Og gir ham noget, litt, sa meget, de kan nå å få fatt i; men *sønderbryte* krukken, oïre ham det hele. — »et sønderbrutt hjerte og en sønderknust ånd vil du, o Gud, ikke forakte.« — nei, det

beste er allikevel for godt for Jesus. Det viker de tilbake for å ofre ham.

O, min venn, du skal gi Jesus det beste du har.

Og det beste, det er ditt hjerte! Alt det annet er jo dog kun borget gods og lånte gaver; men hjertet, det er ditt, og det skal du gi ham.

— — —

Da Jesus holdt sin forsvarstale for Maria, sa han det vidunderlig ord om henne: »*Hun gjorde hvad hun kunde!*«

Det er i sannhet et stort ord! Tenk, om han kunde si det om oss, om dig og mig! I sannhet, da vilde alt være godt!

Men *kan* han nu si det om oss?

Altså ikke hvad mennesker sier og mener om dig, ikke hvad andre anser dig for, ei heller hvad presten vurderer dig til, når du ligger i din kiste; men tenk om *Jesus* kunde si det om oss!

Gjør du for ham hvad du kan?

Gir du ham din bønn? Ber du virkelig? Kjenner du til dette, som Guds ord taler om: *å stride i bønnen?* Ber du, — ikke blott for dig selv og ditt timelige velvære, men ber du for ham, for hans ære, for hans rikes komme derute og derhjemme? Eller har du gjort hvad du kunde, for å følge Jesus efter i bevisst, personlig helliggjørelse?

Og har du skolet dig selv til å ofre for Jesus? Har du lært å bringe ham et virkelig personlig offer, et offer i tid, i arbeide, eller i penger?

O, min venn, det beste er ikke for godt for Jesus!

Se på ham som ofret sig helt og glad og villig for dig. Se på Maria og lær av henne å ofre ham dig selv og ditt hjertes kjærlighet.

Sogneprest *Fibiger*.

Til kirke.

Søndag morgen stanşer en stor buss utenfor sjømannskirken i London. 30—40 staute norske sjøgutter kommer ut av bilen nettop idet de malmtunge vakre kirkeklokkene i tærnet klemmer i å ringe inn til høimesse. Fjetret blir karene stående og lytte. Norske kirkeklokker — —! De hadde ikke hørt maken på måneder — på år —. For norske

kirkeklokker har en egen klang, de blir brukt på en helt annen måte enn kirkeklokker ellers i verden. Derfor blev de stående stille og lytte. Og disse klokker kalte minner frem hos dem, minner fra den gang livet var så helt anderledes enn nu. Søndag morgen der hjemme hos mor og far, i dette velsignede barndomshjemmet. Alt var så rent, så lyst og så stille. Mor selv gikk der så lun og god og stelte istand, eller de satt ved frokostbordet — —. Da lød inn til dem klokkeklangen fra kirken der borte — —.

Var det noget rart om en og annen av karene blev stående med klumpen i halsen og bitre tanker i sinnet? Hvad galt har en stakkar gjort at han skal ha det slik? Bare slit, savn og tomhet det hele — — —.

Så gikk de stille inn i kirken, satte sig ned i kirkebenkene og var med i gudstjenesten med munn og hjerte. Ikke fordi de var så religiøst grepne, men mere fordi de kom der med slike tørre, tomme hjerter, og det er nettop tørre, tomme hjerter Gud kan fylle.

Th. Markman i »B. og H.«

Våre døde.

24. juli: Nils Berle, son til Anton Pedersson Berle; f. 1938.
 17. aug.: Eline Olsdtr. Hessevik, Maurstad; ug. tenar; f. 1863; slag.
 30. aug.: Per Lien, son til Olaf Abrahamsson Lien; f. 1938; kikhoste.
 13. sept.: Kristen Kroken, Maurstad, heimehjyrande i Vanylven; f. 1846; alderdom.
 16. sept.: Anders Andersson Kjøllesdal, g. gbr.; f. 1866; hjartesyjukdom.

Han skal gjera døden til inkjes for all æva. Es. 25, 8.

Notisar.

Doypte: 11. sept., Dag, f. 25. juni av f. Oskar Didriksson Rimstad og k. Gudrun, (f. Olsen). — S. d., Torbjørg Oddrun, f. 14. juli av f. Olav Sakariasson Dybedal og k. Trine Torgeirsdtr. (f. Holevik).

Ektevigde: 28. aug.: Andreas Karlsson Olsbø og Kristianne Henriksdtr. Kolset. — 10. sept.: Alf Rosenlund og Nina Frimannslund. — 1. okt.: Olav Rasmusson Bjørhovde, Runshaug, og Marta Jonasdtr. Rimstad.

Basarar: Haus 5. febr. til finnemisjonen 95 kr. Haus 6. juni til heidningemisjonen 80 kr. — Tytingvåg 26. mai, 50 kr. til sjømannsmisjonen, 50 kr. til reidningssaka.

For 100 år sidan. Døde: 7. okt. 1838 Oline Erichsdr. Bortne, gårdmanns kone, 64 år. — 16. okt. Samuel Larsen Krogen, kårmann. 77 år. — 22. okt. Ragnilde Iversdr. Rexnæs, kårkone, 83 år. 25. okt. Brithe Jacobsdr. Storøen, gårdmanns kone. 29. okt. Rasmus Rasmussen Ravnelfjeld, gårdmann, 55 år.

Norske navn for norske born!

Leidulf, Leiv, Liduly, Lidvald, Lidvard, Lodin, Lødve, Lodmund, Liv, Lodveig, Lidveig, Leikny.

Magne, Magnus, Modolv, Magnar, Magnhild, Magna, Målfrid, Mildrid, Møyfrid, Magnfrid.

Narve, Norvald, Norunn.

Gudstenester.

19. sund. etter treein., 23. okt.: Rugsund.

20. sund. etter treein., 30. okt.: Aalfot.

Bededag, 4. nov.: Davik.

Helgemesse søndag, 6. nov.: Rugsund.

22. sund. etter treein., 13. nov.: Totland.

23. sund. etter treein., 20. nov.: Davik.

1. sund. i advent, 27. nov.: Rugsund.

Kvittering for kontingent: Helga Lien, Hilda Hopen (Florø), Peder Sørvik, Iver Furnes, Karolus Furnes, Edv. Tytingvåg, Anders Bortneskår, Andreas Haus, Iver Bortneskår 2 kr. — Jakob Lilleøen, Olga Liland (Bergen), Mrs. Jørgine Swanson (Canada), Martines Mjånes, P. Drageset, A. Maurstad (Bergen), Synneve Erviksaeter, Mons J. Askeland 3 kr. — Sivert Ramsevik, Andreas Blindheimsvik 1.50. — Petrine Hammen, Peder K. Elde 2.50. — Ingebrigt Elde, fru Lillestøl, fru Wiese 5. — Brita S. Isane 4. — Tilsaman 69 kr.

Hjarteleg takk til alle.

Alkoholens følger.

Hvad jeg leser i ett eneste nummer av en dagsavis:

1. Jager kone og 9 barn ut i vinterkulden.

Sinsen politi anholdt forleden en anleggsarbeider i 45-årsalderen som siktet for brutalitet i hjemmet. Hustruen har begjært ham arrestert, idet han til stadighet skal ha slått henne og barna og truet dem på livet. Hun har ni barn med ham, som alle bor hjemme. Til tross for at han har hatt temmelig godt avlønnnet arbeide, fikk hun bare 25 kr. til jul. Selv var han temmelig beruset alle juledagene og pantsatte sin dress for å få penger til fyll. Fredag aften kom han beruset hjem etter at hans hustru og barn hadde lagt sig. Han gikk da berserkergang i hjemmet, slo sin hustru og jaget både henne og barna ut av huset, tildels i bare natt-tøiet. Politiet blev tilkalt og påtrafi ham i Økernveien, hvor han løp etter to av

sine barn. Han blev innsatt i drukkenskapsarrest og derfra overført i varetekt.

2. *Beruset mann i konflikt med togpersonalet.* — Da lokaltoget til Lillestrøm igår kom til Bryn opstod det en krangel mellom en beruset mann og konduktøren, som nektet ham å kjøre med lenger. Toget blev stående flere minutter på stasjonen av den grunn, og en hel del av passagerene kom ut for å se og høre. Da toget satte sig i bevegelse og en yngre mann skulde hoppe på igjen, gled han og falt ned mellom plattformen og vognen. Toget gikk over hans ene fot som blev skåret over, og venstre hånd hvor to fingrer også blev skåret av. Det annet ben blev også skadet, likesom han fikk alvorlige støt i hodet. Den tilskadekomne blev i bevisstløs tilstand bragt til Ullevål, hvorfra det meldes at han vil få beholde livet.

3. *Beruset mann slår til drosjechaufføren så denne får brudd på hjerne-kassen.*

En chauffør blir engagert til å kjøre et par mann, og da de kommer til den opgitte adresse i Oslo, går karene uten å betale, idet de ber chaufføren vente. Da han har ventet et kvarter, går han inn og møter mannen i døren. Da han ber om betalingen for skyssen, får han et neveslag i hodet så han får brudd på hjerne-kassen og indre forblødninger. Mannen som slo, er en gift arbeider i 30 års alderen med tre barn. Han skildres som en bra(!) mann, men han undskylder sig i retten med at han den dagen dette hendte, var så full at han bare uklart husker hvad som hendte. Videre hevder han at det er meget sjeldent han drikker. — Denne gangen mistet han selvkontrollen over sine handlinger. Han har aldri før ligget i krangel med noget menneske, sier han. Drosjechaufføren kommer inn i retten støttet til en stakk. Han ser elendig ut, og det er uhyggelig å se hvordan det ene sanseløse øieblikk har ødelagt ham. Han forteller: »Da han slo mig, merket jeg først ikke meget til det. Jeg kunde slå igjen, jeg så mannen falle, jeg løp ned trappene, for mannen kom etter mig, jeg kastet mig i bilen og kjørte. Et par dager efter var det verre.«

4. *En arbeider fra Nøtterøy* holdt for en tid siden på å skyte sin kone og to av sine barn. — I retten forklarer han at han den

kvelden hadde drukket endel, var i dårlig humør, men det hadde ikke vært hans hensikt å drepe noen.

5. *En smugler utenfor Oslo* gav sig idag i et kraftig slagsmål med en tolder.

Sogneprest Magelssen.

(Forts.) — Farvel ynglinger, piker, av hvis munn jeg har mottatt løftet om at I vil forsake djevelen og alt hans vesen og alle hans gjerninger, — at I vil tro på Gud fader, sønn og Helligånd, og forbli i denne eders dåpspakt til eders salige ende. Har jeg vært istand til å gjøre eders Gud og hans rike kjærere enn verdens lyst, så gi mig velsignelsen med på veien! Her har I min: Gud følge eder, samvittigheten minner eder; de bedragelige ungdomslyster, o! måtte I overvinne dem, vise forførerne bort og bære mannens, kvinnens navn i sene år med ære. Farvel barn som ennå ikke forstår hvad denne dag er for mig og de eldre, på hvis skjød I smilende sitter. Voks som i alder så og i visdom og nåde hos Gud og mennesker. Farvel hver mann, hver kvinne, med hvem jeg stod i nærmere og vennskabelig forbindelse. Minnes mig og mine; vi skal minnes eder. Farvel hver smilende høi, hvert vakker tre, hver kjølig lund! Farvel mitt fredelige hus! Står op og lader oss gå herfra!»

Kort efter tiltrådte far med alle sine flytninger til Sogndal. Da de var komne forbi Daviknes så de ikke lenger kunde se prestegården, bad far skyssfolkene å gjøre en båt tilbake. Det blev gjort, og da prestegården atter kom tilsyne, reiste far sig op i båten og sa: »Å du Daviken, du Daviken! du var et forunderlig sted». Mor brast i gråt og skjulte ansiktet i sine hender.

*

Far elsket Daviken og dens menighet. Og denne sin første prestekjærlighet kunde han aldri glemme. Han gikk i sine senere år lenge med det stille ønske engang å komme tilbake dit og se de kjære steder igjen og der få hilse på gamle fordums venner. I 1864 skulde dette hans ønske bli opfylt. Han drog den sommer sammen med søster Alethe avsted på reise til Daviken op igjennem Gudbrandsdalen og fra Sjak over fjellet til

Stryn, samme vei som bestefar 32 år tidligere hadde vandret. Han kom til Daviken lørdag den 9. juli og holdt gudstjeneste i hovedkirken den 10. (7. søndag efter Trefoldighet). Jeg har hans manuskript. Teksten var evangeliet om den underfulle bespisning av de 4000 i ørkenen. (Mark. 8, 1—9). Han begynte med følgende for anledningen skrevne bønnevers:

O Jesu du ei fra mig vig,
Som tjente her paa jorderig
Og derved verdens synder bar
Og frelste hvad forloret var.
Til dig jeg søge vil med tro,
O giv mig kraft og sjælero.

Her staar jeg nu med tak og bøn
For dig, velsignede Guds søn!
Mitt offer ydmyg jeg frembar
For hvad du engang gav mig her,
Hvor du opdækkede mit bord
Mens jeg uddelte livsens ord.

Til dig min Gud, jeg vil med flid
Herefter sette al min lid;
Du var min hjelp fra ungdomsdag;
Nu er jeg gammel, bliver svag.
Til dig, min fader, vil jeg ty,
Din naade er hver morgen ny.

Velsign min gamle menighet
Med brød, men fremfor alt med fred
Som overgaar al vor forstand.
Som er fra dig, vor frelsermand!
Velsign du ordet i min mund,
Giv en velsignet andagtsstund!

Efter å ha skildret Guds store bespisningsunder både i naturens og nådens rike og inntrengende formanet til med trostillit og takk å ta imot Guds store gaver, henvendte han sig tilslutt til menigheten med nogen personlige ord som jeg vil få lov til å sitere:

«Mine dyrebare, her forsamlede venner! I til hvem jeg i Herrens navn utdelte hans ord i en lengst henrunnen tid, du kjære Daviks menighet, som ennå lever, enn skjønt så mange som jeg i fordums tid har kjent og elsket, er døde og henfarne og som meget her minner mig om de jordiske tings forkrenkelighet i hvor fast og sikkert de engang syntes å stå, — du kjære Daviks menighet!

(Forts.)